

[A. C. D. Petersen.]

har været i Betyrk, saa det forekommer mig at være besynderligt, at Staten har skaaet sig en Kursavance paa denne Rente-ydelse. Men naar dette er Tilfaeldet, anerkender jeg den højtærede Finansministers Bestræbelser for at faa denne Rente bragt ned paa en saadan Højde, at den er i Overensstemmelse med, hvad Staten selv skal give. Den højtærede Minister argumenterer med, at Staten naturligvis ikke maa tabe Penge derved, og der er vel ogsaa foretaget saadanne Beregninger, at dette ikke vil ske gennem disse Bestemmelser; thi direkte Tilskud er det jo ikke Meningen at give ved dette Lovforslag.

Bestemmelserne i § 4 gaar ud paa, at de Driftslaaneforeninger, der etableredes i 1925 og 1928, skal have Udsættelse med de i Loven stiplede Afdrag. Jeg har den Ære at takke den højtærede Finansminister, fordi Ministeren her er kommet det konservative Folkeparti i Møde. For nogle Dage siden forelagde vi nogle Forslag, som gik ud paa det samme. Jeg mener dog, at Bestemmelserne i de af mig forelagte Forslag er nok saa heldige som de i det af Ministeren forelagte Forslag, idet Ministeren vil tilstaa en Udsættelse; men jeg tror ikke, at man saadan umiddelbart kan vedtage en Lovbestemmelse, som tilstaar Udsættelse med Betalingen af Afdragene. Disse Drifts-laan er jo baseret enten paa en oparbejdet Reservefond eller paa Solidaritet, saaledes at man først maa kræve de paagældende Foreningers fulde Tilslutning til Udsættelse med Afdragene. Men jeg gaar naturligvis ogsaa ud fra, at det skal ligge i Lovforslaget, og Ministeren vil være indforstaaet med, at det Udvalg, som ogsaa jeg anser for nødvendigt, omformer denne Paragraf saaledes, at det bliver klart, at Bestemmelsen skal have enstemmig Tilslutning af de Garanter, som staar inde for Beløbet.

I sin Forelæggelsestale kom Ministeren ind paa en Omtale af hele vort, skal vi sige, Finansforhold. Finansministeren var inde paa Rentesaetserne, og her strejfedes Ministeren et Punkt; som han ogsaa var inde paa under Finanslovbehandlingen den 8. Oktober, idet Ministeren den Gang rettede en skarp Kritik imod Nationalbanken, fordi den førte en uheldig Diskontopolitik og ikke ved Nedsættelse af Diskontoen forsøgte at bringe Renteydelserne ned her i Landet i en Tid, hvor Erhvervene arbejdede under vanskelige Vilkaar. I sin Forelæggelsestale forleden vedrørende dette Lovforslag tog Ministeren i nogen Grad, synes jeg, Blomsten af denne Kritik, idet Mini-

steren her var inde paa, at det var dog alt for meget at forlange af Nationalbanken, at den skulde kunne regulere Renten, saaledes som det passede den, og det kan heller ikke være skjult for nogen, at medens vi i den senere Tid har faaet gentagne Diskontoneedsættelser fra Nationalbankens Side, har disse ikke haft ret megen Indflydelse paa Renteydelserne. Nu bebrejder man fra forskellige Sider Banker og Sparekasser her i Landet, at de ikke har nedsat Renten. Men hvad vilde det betyde, om Banker og Sparekasser nedsatte Renten? Det vilde betyde, at Pengemidlerne blev taget ud af disse Institutioner og blev anbragt i Obligationer, saa at Banker og Sparekasser fik færre, maaske for smaa, Midler til arbejde med. Derfor tror jeg, man maa erkende, at det i Virkeligheden er Obligationskurserne, som bestemmer Renteniveauet i dette Land. Saa kan man rejse det Spørgsmaal, som er rejst af De samvirkende Landboforeningers Formand, Hr. Jacob Tvedegaard, om man kan indvirke paa Obligationsrenten og derigennem frembringe en Lettelse specielt for et kriseramte Landbrug som det, vi har i Øjeblikket. Jeg er ganske enig med den højtærede Finansminister i, at det vilde være den rene Taabelighed at anvende et saadant Middel til at nedsætte Renten, hvis det virkelig fanstes, for det vilde betyde en Katastrofe for hele vor Real-kredit i Kraft af et katastrofalt Fald af Obligationskurserne. Selv om det i Øjeblikket blev til Gavn for de Laantagere, som har sikret deres Laan, vilde det være umuligt at anvende Kreditforeningsobligationer i Fremtiden, for ingen vilde kunne taale de Kurstab, som en saadan Nedgang vilde medføre. Derfor er jeg enig med den højtærede Minister i, at en saadan Tale er uansvarlig Tale og ikke burde fremsættes af en Mand, der har en fremragende Stilling indenfor det Landbrug, som i høj Grad trænger til virkelig hjælpende Foranstaltninger. Sagen er den, at man paa ledende Hold indenfor Landboforeningerne er ude i det vildeste Vilderede. Man indser, at Landbruget er ved at kore fast, økonomisk og handelspolitisk, og saa fabler man snart om det ene og snart om det andet. Nu fabler man om at gribe ind overfor Kreditforeningsinstitutionerne, fordi man ikke vil gaa til en virkelig indgaaende Under-søgelse af, hvad det er, der mangler. Men naar man ikke vil det, saa arbejder man i et Vilderede, der bliver ikke Plan i Arbejdet. Og der er ingen, hverken indenfor eller udenfor denne Sal, der kan pege paa, at de ledende Mænd i Landboforeningerne har